

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 12271/2023
05.07.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Ненад Сацаковић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Милан Ћирић, адвокат из ..., ради издржавања малолетног детета, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 4/23 од 12.01.2023. године, у седници одржаној 05.07.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 4/23 од 12.01.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Јагодини П2 254/22 од 25.10.2022. године, обавезан је тужени да на име свог доприноса за издржавање мал. детета ВВ месечно плаћа 12.000,00 динара до петог у месецу за текући месец почев од утужења 13.09.2021. године па убудуће, док за то постоје законски разлози, путем поштанске уплатнице законском заступнику мајци АА, с'тим да доспеле а неисплаћене износе плати одједном. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 4/23 од 12.01.2023. године, одбијене су као неосноване жалбе тужиле и туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану одлуку применом члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23) у вези са чланом 202. Породичног закона, Врховни суд је оценио да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12.

ЗПП, на коју ревидент указује, није разлог за изјављивање ревизије, сходно члану 407. став 1. тачка 2. истог Закона.

Према утврђеном чињеничном стању, брак парничних странака је разведен пресудом 2022 године, којом је заједничко малолетно дете странака ВВ, рођена ...2010. године, поверена на самостално вршење родитељског права мајци, а виђање малолетног детета са оцем уређено на начин да дете борави по седам дана наизменично код једног и другог родитеља. Тужила нема решено стамбено питање, са дететом станује као подстанар и плаћа закупнину од 125 евра, запослена је и остварује зараду око 42.000,00 динара, нема друге приходе нити имовине, а у бризи око детета помажу јој мајка и деда који су пензионери. Тужени се бави пољопривредом (обрађује око 21ха земље) од које остварује годишње приходе од око 400.000,00 динара, као и другим пословима од којих месечно оствари још око 20.000,00 динара, има решено стамбено питање, а у бризи око детета помажу му родитељи. Странке немају законску обавезу издржавања према другим лицима и заједно учествују у трошковима за дете, неизменично, јер дете проводи по седам дана код једног и другог родитеља. Малолетна ВВ има 11 година, дете је школског узраста и уобичајених потреба за тај узраст, нема посебних медицинских потреба и не похађа ни једну активност за коју би постојали посебни издаци. Месечне потребе малолетног детета утврђене су на 20.000,00 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, по оцени Врховног суда, правилно је нижестепеним одлукама примењено материјално право када је тужени обавезан да на име свог доприноса за издржавање малолетног детета плаћа месечно 12.000,00 динара, почев од подношења тужбе па убудуће, док за то буду постојали законски услови.

Ревизијом се неосновано указује на погрешну примену материјалног права.

Породични закон чланом 73. прописује да родитељи имају право и дужност да издржавају дете под условима одређеним овим законом. Право малолетног детета на издржавање од родитеља прописано је чланом 154. ставом 1. истог Закона. Висина издржавања малолетног детета као повериоца издржавања одређена је прописаним критеријумима из члана 160. и 162. став 3. Породичног закона: потребама повериоца и могућностима дужника издржавања, при чему се води рачуна о минималној суми издржавања, уз захтев да висина издржавања треба да омогући најмање такав ниво животног стандарда за дете какав ужива родитељ дужник издржавања. Начин одређивања издржавања прописује члан 161. Породичног закона - издржавање се, по правилу, одређује у новцу (став 1.), али се може одредити и на други начин, само ако се поверилац и дужник издржавања о томе споразумеју (став 2.). Према члану 266 став 1 истог Закона, у спору за заштиту права детета суд је увек дужан да се руководи најбољим интересом детета.

По оцени Врховног суда, нижестепени судови су правилно применили члан 73., 154 став 1., 160, 161, 162 и 266. став 1. Породичног закона, када су обавезали туженог да доприноси издржавању малолетне ВВ у висини досуђеног новчаног износа и уз претходну правилну оцену утврђених потреба малолетног детета, личних и имовинских прилика тужиле и туженог и њихових способности да својим радом доприносе издржавању.

Неосновани су наводи ревизије да није било основа за обавезивање туженог да доприноси издржавању малолетног детета од подношења тужбе, будући да је током трајања поступка подмиривао потребе малолетног детета скоро у потпуности, као и да с обзиром на одређен модел виђања у једнаком обиму остварује родитељско право са тужиљом, па и тиме у једнаком обиму учествује у издржавању малолетног детета. Ово с тога јер се законска обавеза родитеља (коме малолетно дете није поверено на старање) да доприноси издржавању утврђује судском одлуком и одређује од подношења тужбе, а нижестепени судови су одлучујући о висини доприноса за издржавање, имали у виду и околност да ће странке, с обзиром на одређени модел виђања туженог и малолетног детета, бити подједнако ангажоване у свакодневном старању и обезбеђивању средстава за задовољење свакодневних потреба малолетног детета. Имајући у виду наведено, као и да евентуални договор између тужиље и туженог, као родитеља, о издржавању малолетног детета не произлази из списка, следи да је нижестепеним пресудама тужени правилно обавезан да доприноси издржавању по овом основу у досуђеном износу, од подношења тужбе па убудуће. По оцени Врховног суда, а како то правилно закључују и нижестепени судови, досуђеним износом, који чини тек нешто више од 25% минималне суме издржавања (која за месец септембар 2022. године износи 39.101,00 динар), уз допринос мајке, могу се у потпуности подмирити потребе малолетног детета с обзиром на његов узраст, а да се не угрози егзистенција туженог као дужника издржавања.

Осталим наводима ревизије понављају се наводи истицани у жалби против првостепене пресуде, које је другостепени суд правилно оценио као неосноване и за ту оцену дао јасне и довољне разлоге, које овај суд у свему прихвата.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 414. ЗПП, одлучио као у изреци.

Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић